



CAITLIN CREWS



2

GALINGIEJI VULFAI

LOVELASAS LUKAS

Antrasis serijos *Galingieji Vulfai* romanai



Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Caitlin Crews
(Keitlin Krus)

**GALINGIEJI VULFAI:
LOVELASAS LUKAS**

Antrasis serijos "Galingieji Vulfai"
romanas

Versta iš: Caitlin Crews, The Disgraced Playboy,
2011 © Caitlin Crews, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma. Visi šios
knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų
kalbos, 2012

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PIRMAS SKYRIUS

Greisė Karter pakėlė akis nuo kompiuterio ir suraukusi kaktą pažvelgė į priešais sustojusį perdėm savimi pasitikintį vyriškį, kuris ką tik, net nesiteikęs perspėjamai pasibelsti, įžengė į aukštai virš šaltų ir šlapių Londono gatvių įrengtą jos darbo kabinetą.

Greisė sėdėjo nuščiuvusi. Per kūną, tarsi viską kelyje deginantis ugnies kamuolys, nusirito karščio banga. Ji mėgino save įtikinėti, kad tai pasipiktinimas, – šis vyras juk nepasibeldė, kaip būtų padaręs bet kuris kitas save gerbiantis ir mandagus žmogus, – ta-čiau tikrąją tokios reakcijos priežastį ji puikiai žinojo.

Ji slypėjo *jame*.

– Labas rytas, – pasisveikino įėjusysis žemu, linksmu, pasitikinčio savimi žmogaus balsu, kuris tarsi aidas nuvilnijo Greisės kūnu. Jis atrodė kaip tikrų tikriausia deginanti ir besiranganti liepsna. Greisė atsisėdo tiesiau.

– Tikrai geras rytas, – atsakė ji ramiai ir ironiškai. – Kad jau užėjote, prašom.

Jis vilkėjo dailiai įliemenuotu itališku kostiumu, kuris tobulai gludo prie jo garsiojo ištreniruoto kūno, ir, palyginti su senamadiška dau-

giaaukštės *Hartington's*- seniausios universa-
linės Anglijos prabangos prekių parduotuvės,
kur *senamadiška* buvo gero gyvenimo sinonimas - pasiūla, jis atrodė gerokai pralenkęs laiką. Šokolado spalvos plaukai netvarkingai sušiaušti, - *tyčia*, - užgauliai pagalvojo Greisė, - ir krito ant įspūdingų žalių akių, kurių vieną *puošė* tamsėjanti mėlynė. Ji puikiai derėjo su praskelta lūpa - tai, keista, lūpoms teikė dar daugiau geidulingumo. Dėl įbrėžimų ir mėlynių jis atrodė šiek tiek šelmiškai, netgi dar patrauklesnis, nors tai vargu ar buvo įmanoma.

Na, bet jis tai puikiai žinojo.

- Ačiū, - padėkojo vyras, jo akyse švietė neslepiamas linksmumas, tarsi Greisės kvietimas būtų buvęs kuo nuoširdžiausias. Jis šyptelėjo savo gražiosiomis lūpomis. - Ar esu kviečiamas į jūsų biurą, ar kur kas įdomesniems linksmybėms?

Greisė gailėjosi jį atpažinusi, verčiau jau būtų jo niekada nesutikusi, bet šį vyrą buvo mačiusi anksčiau. Tik vargu ar bent vienas žmogus sugebėtų jo nepažinti - jo veidas, įamžintas įvairiausiose kompromituojančiose situacijose, mažiausiai kartą per savaitę atsidurdavo vieno ar kelių bulvarinių laik-raščių puslapiuose visose pasaulio šalyse.

Jo žodžiai Greisei įspūdzio nepadarė.

- Lukas Vulfas, - mėgindama atrodyti mandagi atsakė ji, nors balsas nuskambėjo visiškai abejingai.

Tai buvo *Lukas Vulfas*, antrasis velionio, liepsningu charakteriu garsėjusio Viljamo Vulfo - paparacų numylėtinio, neištikimo daugybės turtingų ir beprotiškai gražių - moterų meilužio - sūnus, ir Greisei į galvą neatėjo nė viena priežastis, dėl kurios šis bulvarinių laikraščių numylėtinis kuo įprasčiausią ketvirtadienio rytą turėtų stovėti jos biure ir stebėlyti į ją žvilgsniu, kurį mažų mažiausiai galima būtų pavadinti *kupinu vilties*.

- Beveik du prašmatnūs metrai, - virš šelmiškų žalių akių aukštai išriesdamas tamsius antakius ištęsė jis. - Jūsų paslaugoms.

- Jūs esate Lukas Vulfas, - ignoruodama dviprasmišką jo užuominą, kuri traukė tarsi karštas šokoladas, pasakė Greisė. - O aš apgailėstaudama privalau pranešti, jog turiu daug darbo. Gal galėčiau jus nusiųsti pas žmogų, kuris jums pagelbėtų?

- Turite tiek daug darbo, kad neatsiras laiko net mano kerams ir grožiui? - paklausė Lukas, o nuo šelmiško jo šypsniuko akyse blykstelėjo

ugnelės; jo veido išraiška atrodė įtaigi, nerimstanti ir stebėtina užkrečiama. Greisei tik didžiausiomis valios pastangomis pavyko užgniaužti -instinktyviai kylantį norą jam nusišypsoti.

- Žinoma, kad ne. Kai išauš tokia diena, pragaras suledės.

Nekreipdama dėmesio į pašnekovą ir norėdama atgauti įprastą šaltakraujiškumą Greisė pakilo nuo kėdės.

- Norėčiau paprašyti jūsų jaustis kaip namie, - šypsodama beveik mandagia šypsena pro sukąstus dantis iškošė ji. - Tik kad tai jau būtų daugiažodžiavimas, tiesa?

Kiekviena jos kūno dalelė reikalautė reikalavo išrėžti šiam vyrui viską, ką mananti apie tokių kaip jis padermę. Mergišiu, netikšų, parazitų - kaip ir visi vyrai, kuriuos jos motina, kai Greisė dar buvo mažytė, parsivesdavo į jų priekabą, tuometinius namus. Kaip ir jos tėvas, kurio ji niekada nesutiko, bet kuris, pasak aplinkinių, tarp visų kitų tebuvo dar vienas išvaizdus ir neatsakingas švaistūnas. Kaip ir visi kiti idiotai, kuriuos per metų metus jai buvo tekę paniekinti.

Tačiau įmonėje *Hartington's* Lukas, Vulfų

šeimos narys, buvo laikomas mėlyno kraujo atstovu, nes juk ir pati įmonė kadaise priklausė jo šeimai. Nors *Hartington's* jau nebebuvo Vulfų nuosavybės dalis, įmonės valdyba ir toliau mielai tikėjo juos siejančiu nenutrūkstamu ryšiu; o renginių vadovė Greisė, atsakinga už *Hartington's* šimtmečio reklamą – kampanija turėjo prasidėti vos po kelių savaitių, – privalėjo visada, visais atžvilgiais ir bet kokia kaina paisyti įmonės interesų.

– Visuomet jaučiuosi kaip namie, – blykčiodamas šelmiškomis, linksmomis akimis, dviprasmiška intonacija patikino Lukas. – Turiu prisipažinti, kad visur ir visada jaustis kaip namie yra kone viso mano gyvenimo darbas.

Greisės laukė didžiulis projektas, o tai reiškė, kad ji turėjo kur kas svarbesnių darbų, nei plepėti su šiuo niekam naudos nenešančiu – nors ir pritrenkiamai išvaizdžiu – vyru. Greisė nekentė laiko švaistymo. Šis jausmas jai užguldavo krūtinę ir neleisdavo net kvėpuoti.

– Atleiskite, – šypsodamasi visiems gerai žinoma mandagiąja šypsena pasakė ji. Šaltas merginos žvilgsnis tebebuvo –įsmigęs į Luką. – Apgailestauju, bet –šiandien tikrai esu pakankamai užsiėmusi. Gal galėčiau...

– Jūs man atrodote matyta, – lėtai tardamas

žodžius nutraukė ją Lukas – juk *jam* priklausė visas pasaulio laikas.

Greisė pasibaisėjusi jautė, kaip sodrus jo balsas nuvilnija per visą kūną ir liepsningais liežuviais lyžtelėjęs odą susirango pačioje papilvėje. Ji tai *pajuto*, ir ją apėmė panika. O juk turėtų būti atspari tokio tipo vyrų skleidžiamam išmoktam ciniškam žavesiui, ji buvo moteris, kuri didžiavosi esanti nepajudinama!

– Labai abejoju, – atkirto Greisė, nors tai ir buvo melas. Kita vertus, juk ji su Luku Vulfu daugiau niekada nesikalbės, tiesa? Ir dabar net nenutuokė, kodėl jie *apskritai* šnekasi, kodėl ciniškas nuobodulys, kuris iš jo sklido prabangiame sausakimšame viešbučio bare praėjusį vakarą, dabar virto kažkuo kitu, pavojingu ir jaudinančiu. Tarsi giliai po gerai žinoma tviskančia išore slėptųsi tamsi beprotybė.

Bet, žinoma, tai netiesa. Ji prisigalvoja nebūtų dalykų.

– Žinau, kad esu jus matęs, – prisimerkęs žvelgdamas į Greisę tęsė Lukas, paskui – perdėm išlavintu žvilgsniu ėmė slysti žemyn jos figūra, įsprausta į *Carolina Herrera* ir kitus išskirtinius drabužius, kurie tokiam vyrui kaip Lukas Vulfas turėjo atrodyti gerokai per pras-tos kokybės. Geismui ir vilionėms sukurtos

lūpos, regis, nuolat... *kviečiančios* patirti uždraustus dalykus, sukrotėjo. - Jūsų lūpos nepakartojamos. Bet kur?

Per Greisės kūną nuvilnijo karščio banga, deginanti visur, kur tik prisiliesdavo žalios jo žvilgsnis: krūtis, liemens linkį, klubus, kojas. Teko sau priminti, kad toks vyras kaip Lukas Vulfas taip pat veikiausiai žvelgia į kiekvieną sutiktą žmogų, - kad sekso ir intrigos pažadas, kuriuo, regis, spinduliuoja jo veidas, jam reikia ne ką daugiau, nei kitam reikštų paspausti ranką. Netgi mažiau.

Greisės kūnu nusklendė kažkas panašaus į keistą aidą - gelminis pavojaus signalas, primenantis apie tą naivią mergaitę, kokia ji taip seniai buvo ir kokia prisiekė -daugiau niekada nebebūti. Tik ne su dar vienu tokiu vyru, kuris paverstų ją ne mažiau -apgailėtina ir apgauta, nei jos vargšę patiklią motiną. Kuris, jeigu tik ji leistų, sugriautų jai gyvenimą.

Taip elgėsi visi tokio plauko vyriškiai. Vien todėl, kad mokėjo tą daryti tobulai.

Greisė tai žinojo geriau, nei kas nors kitas.

- Jis atrodo geriau, nei nieko sau, tiesa? - praeitą vakarą, per įspūdingą Samantos Kartrait, vienos labiausiai numylėtų Londono

avangardinės madų kūrėjų, šou, kai Greisė pirmą kartą pamatė Luką, suburkavo *Hartington's* mados vadybininkė; jis atrodė gerokai labiau įkaušęs ir išsitaršęs nei dabar, nors vargu ar tai apskritai buvo įmanoma.

Iš kitos modernaus baro pusės žiūrėdama, kaip Lukas, nekreipdamas dėmesio į visų aplinkinių – įskaitant ir Greisės – stebinčius bei vertinančius žvilgsnius, flirtuoja su pačia Samanta Kartrait, Mona garsiai atsiduso:

– O mes, žinoma, privalome elgtis su juo kaip su karaliumi – jeigu jis bent teiktųsi žvilgtelėti mūsų pusėn. Tokie šefo -nurodymai.

Greisė linktelėjo galva, tarsi jai mažiausiai norėtųsi bendrauti su šiuo žymiu, nerūpestingu ir gausybės moterų suvedžiojimu pagarsėjusiu palaidūnu. Ką jau kalbėti apie plačiai aptarinėjamą jo alergiją viskam, kas susiję su darbu, ypač įmonėje *Hartington's*, kuri jau metų metus stengėsi jį užverbuoti į nominalaus įmonės vadovo vietą, kurią anksčiau užėmė jo ne mažiau prasta reputacija garsėjęs tėvas.

Greisę užplūdo galinga susijaudinimo ir pasišlykštėjimo banga. Kaip toks vyras kaip Lukas, kuris pusės miesto akivaizdoje nesidrovėdamas flirtavo su gerokai už jį vyresne ir ištekėjusia Samanta Kartrait, pačiame Londono elito

sūkuryje sugebėjo atrodyti toks... *kupinas gyvybės, toks kunkuliuojantis energija*, tarsi vienintelis būtų tikras, o visi kiti - tik muliažai?

Visgi net jo seksualumas ir žavesys neužkirto kelio šiek tiek vėliau žmoną su Luku nuošaliame kampelyje užtikusio Samantos Kartrait vyro pasipiktinimui - ir viskas per tą gražųjį Luko -veidelį.

Faktas, kad ji asmeniškai su šiuo vyru išgyveno keistą akimirką - netgi beveik sąlytį, - neturėjo jokios reikšmės. Akivaizdu, jis to nepamiršė, o ji... Na, net jeigu ne kažin kiek praeitą naktį miegojo, kiek tai buvo svarbu? Nemiga galėjo ištikti ir dėl stiprios kavos - nereikėjo užsisakinėti po vakarienės.

- Esu beveik tikra, kad mačiau jus vakar per Kartrait šou, - tarė Greisė ir apsidžiaugė pamčiusi, kaip Lukas, tarsi nesitikėjęs išgirsti tokio atsakymo, sumirksėjo. Greisės šypsena skrodė kaip skustuvo ašmenys; ji leidosi sklidinai pripildoma neapykantos jam ir visiems, tokiems kaip jis, - nerūpestingiems ir bejausmiams. - Nors nemanau, kad mane prisimintumėte.

- Mano atmintis nepriekaištinga, - lipšniai sumurkė Lukas, ir Greisė turėjo prisipažinti vėl įkliuvusi. Jis apskritai neturėjo jos paveikti - ta

tingi jo glamonė, kaip burbonas ir nuodėmė, – bet paveikė. Šis vyras buvo pavojingas, ir ji nenorėjo turėti su juo nieko bendro.

– Kaip ir manoji, pone Vulfai, – dalykiškai pasakė ji. – Todėl puikiai žinau, kad šiandien nesame susitarę susitikti. Tikriausiai galėčiau jus nusiųsti kur nors?..

Sąmoningai neužbaigusi sakinio, Greisė paėjo ranka į duris ir už jų esančius kitų darbuotojų kabinetus. Tačiau Lukas Vulfas net nesujudėjo. Tik akimirką ją stebėjo. Sužalotos, bet seksualios jo lūpos nežymiai šyptelėjo.

– Pažinote mane, vos pamačiusi. – Regis, jis gerokai įsismagino. Lukas triumfavo. O Greisė nesuprato, kodėl ją tai erzino.

– Manau, kad visoje Anglijoje nerastumėte žmogaus, kuris nežinotų, kas jūs toks, – atrėžė Greisė. O jos antakiai, atskleisdami panieką, išsiritė. – Belieka manyti, kad po tokios gaušybės skandalų, kurie visi pareigingai užfiksuojami laikraščiuose, tokia ir yra jūsų intencija.

– Visgi jūs – ne anglė, – pakeisdamas pozą pasakė Lukas, ir Greisė staiga kvailai apsidžiaugė, kad tarp jų stovi stalas.

Ji netikėtai pajuto, koks Lukas galingas, koks

tvirtas ir kaip puikiai ištreniruotas jo kūnas, nors viskas buvo slepiama po tingia šypsena, apskaičiuojančiomis akimis ir -išskirtine apranga. Jo tamsi galia tūnojo giliausiame požemyje, nors užuomina apie ją slėpėjo visai čia pat. Tarsi išorinė mergišiaus asmenybė būtų tik kaukė... Bet buvo absurdiška taip galvoti.

- Jūs amerikietė, tiesa? - Jo galva nežymiai pasviro į šoną, o akys toliau įdėmiai ją stebėjo. - Iš pietinės dalies, jeigu neklystu.

- Nesuprantu, kaip tai susiję su mūsų aptariama tema, bet, taip, esu kilusi iš Teksaso, - kiek įmanoma abejingiau balsu pasakė Greisė. Apie praeitį ji nekalbėdavo. Apie asmeninį gyvenimą - taip pat, juo labiau darbe ir tikrai ne su pašaliečiais. Akcento, kurį kiek įmanydama stengėsi išgyvendinti, kilmė nuo jos buvo taip pat toli, kaip ir noras kalbėtis šia tema. - Bet jeigu pasakytumėte, kokių tikslų čia apsilankėte, galėčiau surasti tinkamesnį...

- Ką tiksliai vakar matėte mane -darantį? - vėl ją nutraukdamas paklausė Lukas, o jo akyse tebežaidė linksmos ugnelės, -šypsena dar labiau paplatėjo. - Ar aš tai dariau jums? - Jo žvilgsnis tapo šiltesnis, kviečiantis....